

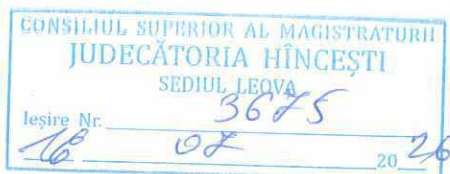

JUDECĂTORIA HÎNCEȘTI
Sediul LEOVA

mun. Hîncești, str. Chișinăului, 7, tel: (269) 23272 e-mail: jhn@justice.md
or. Ialoveni str. Prieteniei 4, tel: (268) 22163 e-mail: jia@justice.md
or. Leova str. Unirii 32, tel.: 0263-2-42-28, email: jlv@justice.md

1-34/26

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
mun. Chișinău str. Alexandru Lăpușneanu 28.

Prin prezenta, Judecătoria Hîncești, **Sediul Leova** Vă expediază cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate din data de 01.07.2026, sesizarea privind excepția de neconstituționalitate și copia certificată a încheierii din 01.07.2026, emisă la cererea depusă de apărătorul inculpatului Chitorog Vladimir, avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44-45 alin. (1) Cod de procedură penală.

Anexă: set de acte pe **18** file

Judecătorul judecătoriei Hîncești sediul Leova

Nicolae Zaharia

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

**str. Alexandru Lăpușneanu, nr. 28,
mun. Chișinău MD-2004
Republica Moldova**

**S E S I Z A R E
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE**

prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituție

mun. Chișinău – 2026

I – AUTORUL SESIZĂRII

(Informații cu privire la autorul sesizării și eventualul său reprezentant)

1. Nume/Denumirea: Șendrea

2. Prenume : Nicu

3. Funcția Avocat, apărătorul numitului - Chitorog Vladimir

6. Numele și prenumele reprezentantului*

7. Ocupația reprezentantului

8. Adresa reprezentantului

9. Tel. 10. Fax

11.

*Dacă autorul sesizării este reprezentat/ă, a se anexa o procură semnată de autorul sesizării.

II – OBIECTUL SESIZĂRII

(A se vedea Partea II-a a Notiței explicative)

12. Prezenta sesizare are ca obiect verificarea constituționalității dispozițiilor art.44 alin.(1) și alin.(4) Cod de procedură penală, în coroborare cu prevederile art.45 alin.(1)-(3) și alin.(6) Cod de procedură penală.

Autorul excepției consideră că dispozițiile contestate sunt incompatibile cu prevederile art.1 alin.(3), art.20, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și cu art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în măsura în care:

- art.44 alin.(1) CPP reglementează exclusiv situația în care instanța constată că nu este competentă și își declină competența, fără a reglementa expres competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței formulată de parte;
- nu stabilesc procedura, criteriile și limitele juridice în care instanța poate decide că este competentă să examineze cauza;
- permit instanței a cărei competență este contestată să decidă ea însăși asupra propriei competențe, fără intervenția instanței ierarhice superioare prevăzute de art.45 CPP;
- împiedică activarea efectivă a mecanismului de soluționare a conflictelor de competență reglementat de art.45 CPP;
- nu prevăd un remediu jurisdicțional efectiv împotriva unei încheieri prin care instanța își menține propria competență de examinare a cauzei.

În consecință, autorul excepției solicită verificarea compatibilității dispozițiilor contestate cu exigențele constituționale referitoare la accesul liber la justiție, dreptul la apărare, securitatea juridică și dreptul la examinarea cauzei de către un tribunal stabilit prin lege.

III – CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ

(A se vedea Partea a III-a a Notiței Explicative)

13. În procedura Judecătoriei Hîncești, sediul Leova, se află spre examinare cauza penală de învinuire a cet. Chitorog Vladimir de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.42 alin.(5), art.46 raportat la art.284 alin.(1) Cod penal și art.42 alin.(3), art.45 alin.(1) raportat la art.243 alin.(3) lit.a), b) Cod penal.

De menționat că, cauza penală în privința persoanei nominalizate a fost înregistrată în instanță la 07.04.2026, fiind înregistrată în PIGD cu nr.1-36/26 și repartizată spre examinare judecătorului Nicolae Zaharia.

Prealabil expedierii s-a stabilit că urmărirea penală în cauza penală nr. **2024238005**, a fost pornită la 26 aprilie 2024 de către Procuratura raionului Leova, în temeiul unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.284 alin.(1) din Codul penal. (f.d. 16)

Prin ordonanța din 15.05.2024, emisă de Procurorul General interimar, Ion Munteanu, s-a dispus exercitarea urmăririi penale în cauza nr.2024238005, de către Procuratura raionului Leova. (f.d. 75, Vol.-I)

Urmărirea penală în cauza penală **nr.2025238003** a fost pornită la 22 septembrie 2025 de către **Procuratura Hîncești, Oficiul Leova**, în temeiul unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 243 alin.(3) lit.a),b) din Codul penal. (f.d.)

Prin ordonanța Procurorului General interimar, Alexandru Machidon, din 06.10.2025, efectuarea urmăririi penale în cauza penală **nr.2025238003**, a fost dispusă de către **Procuratura Hîncești, Oficiul Leova**. (f.d. 21, Vol.-1)

La 15.10. 2025, cauzele penale nr.**2025238003**, și nr.**2025238003**, fiind conexe într-o singură procedură cu atribuirea numărului unic de evidență **2024238005**. (f.d. 23, Vol.-1)

La 02.04.2026, din cauza penală nr.**2024238005**, în privința învinutului Chitorog Vladimir Tudor a fost disjunctă într-o procedură separată cu atribuirea numărului de evidență nr.**2026238002**.

La 07 aprilie 2026, fiind întocmit rechizitoriu iar cauza fiind expediată spre soluționare către Judecătoria Hîncești, sediul Leova.

La 15.05.2026, în cadrul ședinței de judecată din Judecătoria Hîncești, sediul Leova, apărătorul persoanei Chitorog Vladimir, avocatul Ceachir Anatolie, a depus cerere privind declinarea de competență conform art.1, 19, 40-42, 68-68 și 345 CPP, de la Judecătoria Hîncești, sediul Leova, către Judecătoria Chișinău.

În motivarea cererii de declinare a competenței s-a invocat că, potrivit materialelor urmăririi penale și conținutului acuzației formulate prin rechizitoriu, activitatea pretins infracțională imputată inculpatului a fost desfășurată pe teritoriul mai multor unități administrativ-teritoriale, inclusiv în municipiul Chișinău.

Apărarea a susținut că, potrivit regulilor de competență teritorială prevăzute de art.40 CPP, precum și particularităților juridice ale infracțiunii prevăzute de art.284 Cod penal, locul relevant pentru determinarea competenței de examinare a cauzei nu se află în raza teritorială a Judecătoriei Hîncești, sediul Leova, ci în raza teritorială a Judecătoriei Chișinău, unde s-ar fi consumat preținsele fapte infracționale a infracțiunii prelungite imputate lui Chitorog Vladimir, în temeiul art.284 Cod penal.

În acest sens, s-a invocat că actele și circumstanțele descrise în rechizitoriu relevă existența unor acțiuni pretins infracționale desfășurate în municipiul Chișinău, iar competența de examinare a cauzei urmează să fie apreciată prin raportare la criteriile prevăzute de art.40 CPP. Prin urmare, partea apărării a solicitat declinarea competenței de la Judecătoria Hîncești, sediul Leova, și remiterea cauzei spre examinare Judecătoriei Chișinău.

Prin încheierea din 20 mai 2026, judecătorul Nicolae Zaharia a respins cererea de declinare a competenței, apreciind că Judecătoria Hîncești, sediul Leova, este competentă să examineze cauza penală. Instanța ar fi reținut că activitatea infracțională imputată inculpatului reprezintă o activitate desfășurată pe teritoriul mai multor localități, iar urmărirea penală a fost exercitată de Procuratura raionului Leova și ulterior de Procuratura Hîncești, Oficiul Leova, concluzionând că nu există temeiuri pentru declinarea competenței. În consecință, instanța a dispus respingerea cererii de declinare a competenței și continuarea examinării cauzei penale în cadrul Judecătoriei Hîncești, sediul Leova.

Anume în contextul examinării și respingerii acestei cereri a devenit incidentă problema constituțională ridicată prin prezenta excepție, și anume dacă dispozițiile art.44 CPP conferă instanței competența de a respinge cererea de declinare a competenței și de a decide asupra propriei competențe în lipsa unei reglementări exprese și a intervenției mecanismului prevăzut de art.45 CPP.

IV- EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

(A se vedea Partea a IV-a a Notiței Explicative)

14. Excepția de neconstituționalitate se ridică din motivul că dispozițiile art.44 alin.(1) și alin.(4) Cod de procedură penală, în coroborare cu dispozițiile art.45 alin.(1)-(3) și alin.(6) Cod de procedură penală, contravin prevederilor art.1 alin.(3), art.20, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și garanțiilor prevăzute de art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

A. Incidența normelor contestate în cauza pendinte

14.1. Dispozițiile contestate urmează a fi aplicate în cauza penală aflată pe rolul Judecătoreiei Hîncești, sediul Leova, întrucât în cadrul examinării cauzei a fost formulată o cerere de declinare a competenței teritoriale a instanței.

14.2. Prin încheierea din 22 mai 2026, instanța de judecată a respins cererea de declinare a competenței și a dispus continuarea examinării cauzei de către aceeași instanță.

14.3. În acest context, aplicarea dispozițiilor art.44 CPP a avut ca efect menținerea competenței instanței de judecată, iar dispozițiile art.45 CPP nu au fost activate, cauza nefiind transmisă spre soluționarea unui conflict de competență de către instanța ierarhic superioară comună.

14.4. Problema constituțională ridicată în prezenta cauză nu privește legalitatea sau temeinicia încheierii pronunțate de instanța de judecată, aspect care excede competenței Curții Constituționale.

14.5. Problema constituțională privește însăși reglementarea normativă a instituției declinării competenței și a conflictelor de competență, în măsura în care dispozițiile contestate permit instanței a cărei competență este contestată să decidă ea însăși asupra propriei competențe și să împiedice activarea mecanismului de control jurisdicțional prevăzut de art.45 CPP.

14.1. Argumentăm afirmațiile invocate prin următoarele elemente de fapt și de drept.

A. ÎN DREPT

14.2. Prevederile relevante din Constituție

Articolul 1 alin. (3)

Statul Republica Moldova

Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 4 alin.(1) și (2)

Drepturile și libertățile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 15 **Universalitatea**

Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Articolul 16 alin.(1) și (2) **Egalitatea**

(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.

Articolul 20 **Accesul liber la justiție**

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nicio lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 23 alin. (2)

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 54 alin. (1) - (2)

Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

14.3. Prevederi relevante din Codul penal al RM:

Articolul 1. Legea penală a Republicii Moldova

(1) Prezentul cod este unica lege penală a Republicii Moldova.

(2) Codul penal este actul legislativ care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile și dispozițiile generale și speciale ale dreptului penal, determină faptele ce constituie infracțiuni și prevede pedepsele ce se aplică infractorilor.

(3) Prezentul cod se aplică în conformitate cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale actelor internaționale la care Republica Moldova este parte. Dacă există neconcordanțe cu actele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului, au prioritate și se aplică direct reglementările internaționale.

Articolul 4. Principiul umanismului

(1) Întreaga reglementare juridică are menirea să apere, în mod prioritar, persoana ca valoare supremă a societății, drepturile și libertățile acesteia.

Articolul 5. Principiul democratismului

(1) Persoanele care au săvârșit infracțiuni sînt egale în fața legii și sînt supuse răspunderii penale fără deosebire de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

(2) Apărarea drepturilor și intereselor unei persoane nu poate fi realizată prin încălcarea drepturilor și intereselor altei persoane sau a unei colectivități.

14.4. Prevederi din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului:

Articolul 6 Dreptul la un proces echitabil

1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

.....

Articolul 14 Interzicerea discriminării

Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

B. ÎN FOND

14.5. Dispozițiile art.44 alin.(1) și alin.(4) Cod de procedură penală, în coroborare cu dispozițiile art.45 alin.(1)-(3) și alin.(6) Cod de procedură penală, urmează a fi analizate prin prisma exigențelor constituționale referitoare la calitatea legii, securitatea raporturilor juridice, accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, consacrate de art.1 alin.(3), art.20, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și de art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

14.6. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, orice normă juridică trebuie să întrunească cerințele de claritate, precizie și previzibilitate, astfel încât destinatarii acesteia să își poată adapta conduita și să poată prevedea, într-o măsură rezonabilă, consecințele juridice care derivă din aplicarea normei.

14.7. Aceste exigențe sunt cu atât mai importante în domeniul procesual penal, unde normele juridice reglementează competența instanțelor judecătorești și mecanismele prin care se realizează dreptul la apărare, accesul la justiție și garanțiile procesului echitabil.

14.8. În cauza de față, autorul excepției consideră că dispozițiile legale analizate nu întrunesc exigențele constituționale de claritate și previzibilitate, deoarece nu reglementează expres competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței, nu stabilesc criteriile juridice aplicabile unei asemenea soluții și nu reglementează mecanismul prin care poate fi activată procedura conflictului de competență prevăzută de art.45 CPP.

14.9. Ca urmare, norma contestată permite interpretări judiciare divergente cu privire la existența și întinderea competenței instanței sesizate ulterior, generând incertitudine juridică și riscul aplicării neuniforme a legii procesual-penale.

B.1. Insuficiența normativă a dispozițiilor art.44 CPP

14.10. Potrivit art.44 alin.(1) CPP, instanța de judecată, constatând că nu este competentă să judece cauza penală, își declină competența și transmite cauza instanței competente.

14.11. Norma reglementează exclusiv situația în care instanța ajunge la concluzia că nu este competentă să examineze cauza.

14.12. În schimb, dispozițiile contestate nu reglementează situația în care competența instanței este contestată de una dintre părți, iar instanța apreciază că este competentă să examineze cauza.

14.13. Astfel, legea nu prevede expres:

- competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței;
- procedura aplicabilă unei asemenea soluții;
- criteriile juridice care trebuie analizate;
- limitele competenței instanței în această materie;
- efectele juridice ale unei asemenea încheieri.

14.14. În lipsa unei reglementări exprese, instanța a cărei competență este contestată ajunge să decidă ea însăși că este competentă să examineze cauza penală și să continue judecarea acesteia.

B.2. Raportul dintre art.44 CPP și mecanismul conflictului de competență prevăzut de art.45 CPP

14.15. Potrivit art.45 alin.(1) CPP, atunci când două sau mai multe instanțe se consideră competente de a judeca aceeași cauză (conflict pozitiv de competență) ori își declină competența (conflict negativ de competență), conflictul se soluționează de instanța ierarhic superioară comună.

14.16. În consecință, instanța contestată sub aspectul competenței devine ea însăși autoritatea care stabilește existența și întinderea propriei competențe jurisdicționale. Mai mult, prin respingerea cererii de declinare a competenței, instanța împiedică sesizarea și activarea mecanismului de soluționare a conflictului de competență prevăzut de art.45 CPP.

14.17. Prin această reglementare, legiuitorul a instituit un mecanism jurisdicțional special destinat soluționării conflictelor de competență, apreciind că stabilirea instanței competente nu trebuie lăsată la aprecierea definitivă a uneia dintre instanțele implicate.

14.18. Rațiunea existenței art.45 CPP constă în asigurarea unei soluționări obiective și imparțiale a disputelor privind competența, prin intervenția unei instanțe ierarhic superioare, exterioare conflictului.

14.19. Cu toate acestea, dispozițiile art.44 CPP nu reglementează situația în care una dintre părți contestă competența instanței sesizate și solicită remiterea cauzei unei alte instanțe pe care o consideră competentă potrivit legii.

14.20. Într-o asemenea situație, instanța a cărei competență este contestată examinează ea însăși cererea și poate decide că este competentă să examineze cauza, continuând judecarea acesteia.

14.21. Astfel, mecanismul instituit de legiuitor pentru soluționarea conflictelor de competență poate deveni inaplicabil tocmai prin voința instanței a cărei competență este contestată. Problema nu constă în faptul că instanța a respins cererea de declinare a competenței, ci în faptul că legea nu reglementează expres izvorul competenței instanței de a decide asupra propriei competențe și nici limitele exercitării unei asemenea atribuții.

14.23. Competența jurisdicțională nu poate fi prezumată și nici dedusă pe cale interpretativă extensivă. Într-un stat de drept, orice atribuție jurisdicțională trebuie să rezulte expres sau implicit necesar din lege. Or, art.44 CPP reglementează exclusiv ipoteza în care instanța constată că nu este competentă, fără a reglementa competența acesteia de a respinge cererea de declinare și de a-și confirma propria competență. În aceste condiții apare problema identificării izvorului juridic al unei asemenea atribuții.

14.24. În aceste condiții, nu poate fi identificată cu suficientă claritate dispoziția legală care conferă instanței competența de a se declara competentă și de a bloca accesul la mecanismul de control jurisdicțional instituit de art.45 CPP.

14.25. Or, într-un stat de drept, competența instanțelor judecătorești trebuie să rezulte din lege și să fie reglementată într-o manieră clară, previzibilă și accesibilă, astfel încât participanții la proces să poată identifica autoritatea competentă să soluționeze litigiul.

B.3. Principiul imparțialității obiective și imposibilitatea instanței de a decide definitiv asupra propriei competențe

14.26. Potrivit principiilor generale ale procesului echitabil, orice litigiu privind competența unei autorități jurisdicționale trebuie soluționat printr-un mecanism care oferă suficiente garanții de independență și imparțialitate.

14.27. În acest sens, dispozițiile art.45 CPP consacră regula potrivit căreia conflictele de competență se soluționează de instanța ierarhic superioară comună, ceea ce demonstrează că însăși voința legiuitorului a fost ca asemenea litigii să fie examinate de o autoritate jurisdicțională distinctă de instanțele aflate în conflict.

14.28. Cu toate acestea, în situația în care o parte contestă competența instanței sesizate, iar instanța apreciază că este competentă, dispozițiile art.44 CPP permit acesteia să decidă ea însăși asupra propriei competențe și să continue examinarea cauzei.

14.29. Astfel, instanța nu se limitează la examinarea fondului cauzei, ci devine autoritatea care stabilește dacă ea însăși este competentă să exercite jurisdicția în cauza respectivă.

14.30. În asemenea condiții, problema competenței nu mai este supusă controlului instanței ierarhic superioare prevăzute de art.45 CPP, ci este soluționată chiar de instanța a cărei competență este contestată.

14.31. O asemenea reglementare este susceptibilă să genereze dubii rezonabile privind suficiența garanțiilor procesuale oferite participanților la proces, întrucât instanța contestată sub aspectul competenței devine ea însăși autoritatea care decide dacă poate continua exercitarea jurisdicției.

14.32. Problema nu privește imparțialitatea subiectivă a judecătorului concret care examinează cauza și nici buna-credință a acestuia.

14.33. Problema privește arhitectura normativă instituită de legiuitor, care permite instanței să își confirme propria competență fără existența unui control jurisdicțional efectiv și imediat exercitat de instanța ierarhic superioară. Or, competența instanței constituie una dintre garanțiile fundamentale ale principiului tribunalului stabilit prin lege și ale dreptului la un proces echitabil.

14.34. În consecință, orice mecanism normativ care permite instanței să stabilească în mod autonom și definitiv propria competență trebuie să fie reglementat într-o manieră clară și să fie însoțit de garanții procesuale suficiente împotriva arbitrariului.

14.35. Autorul excepției consideră că dispozițiile art.44 CPP, analizate în coroborare cu art.45 CPP, nu oferă asemenea garanții, deoarece nu reglementează expres competența de respingere a declinării și nici mecanismul prin care o asemenea soluție poate fi supusă unui control jurisdicțional efectiv înainte de examinarea fondului cauzei.

B.4. Dreptul la examinarea cauzei de către un tribunal stabilit prin lege

14.36. Potrivit art.20 din Constituția Republicii Moldova, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care îi încalcă drepturile, libertățile și interesele legitime. Totodată, art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul oricărei persoane la examinarea cauzei sale de către un tribunal independent, imparțial și stabilit prin lege.

14.37. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că noțiunea de „**tribunal stabilit prin lege**” nu se limitează la existența formală a instanței, ci include și respectarea normelor care reglementează competența acesteia. Astfel, regulile privind competența instanțelor nu reprezintă simple norme de organizare judiciară, ci constituie garanții fundamentale ale dreptului la un proces echitabil.

14.38. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că sintagma „tribunal stabilit prin lege” nu se referă exclusiv la existența formală a instanței, ci include respectarea normelor care reglementează competența, compunerea și exercitarea jurisdicției acesteia. Orice abatere de la regulile care determină instanța competentă poate afecta însăși legalitatea tribunalului chemat să judece cauza. În cauza *Coëme și alții c. Belgiei*, Curtea a reținut că exigența unui „**tribunal stabilit prin lege**” presupune ca exercitarea jurisdicției să aibă un temei legal clar și să fie realizată de instanța desemnată potrivit regulilor de competență prevăzute de dreptul intern. Respectarea acestor reguli reprezintă o componentă a dreptului la un proces echitabil.

14.39. Curtea Europeană a subliniat în repetate rânduri că regulile de competență nu reprezintă simple norme administrative sau organizatorice, dar constituie garanții esențiale împotriva arbitrariului și a exercitării nelegale a jurisdicției. În consecință, persoana trebuie să poată identifica în mod clar instanța competentă să examineze cauza sa și mecanismul prin care această competență poate fi verificată. Raportate la cauza de față, aceste principii prezintă o relevanță deosebită, deoarece problema ridicată nu privește aprecierea faptelor sau interpretarea unei norme de fond, ci însăși legalitatea mecanismului prin care este determinată instanța competentă să exercite jurisdicția penală.

14.40. În condițiile în care dispozițiile art.44 CPP nu reglementează expres competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței, iar mecanismul prevăzut de art.45 CPP poate fi împiedicat să opereze prin voința instanței a cărei competență este contestată, apare riscul ca determinarea instanței competente să nu mai

rezulte în mod suficient de clar din lege, ci din aprecierea unilaterală a instanței implicate în litigiu. Or, potrivit standardului dezvoltat de Curtea Europeană, competența instanței trebuie să rezulte dintr-un cadru normativ suficient de clar și previzibil, iar mecanismele de control ale competenței trebuie să ofere garanții efective împotriva arbitrariului.

14.41. În cauza de față, disputa dintre părți nu privește oportunitatea examinării cauzei de către o anumită instanță, ci însăși competența legală a instanței de a exercita jurisdicția în cauza penală respectivă. În aceste condiții, modul în care este soluționată problema competenței influențează în mod direct respectarea exigenței referitoare la judecarea cauzei de către un tribunal stabilit prin lege. Cu toate acestea, dispozițiile art.44 CPP nu stabilesc expres mecanismul juridic prin care se soluționează contestarea competenței instanței atunci când aceasta apreciază că este competentă să examineze cauza.

14.42. Mai mult, norma contestată permite ca instanța a cărei competență este contestată să decidă ea însăși asupra acestei chestiuni și să continue examinarea cauzei fără intervenția instanței ierarhic superioare prevăzute de art.45 CPP. În consecință, determinarea instanței competente poate depinde exclusiv de aprecierea instanței a cărei competență este contestată, fără existența unui mecanism clar și efectiv de verificare jurisdicțională imediată.

14.43. Autorul excepției consideră că o asemenea reglementare este incompatibilă cu exigențele principiului tribunalului stabilit prin lege, deoarece permite menținerea competenței unei instanțe în lipsa unor garanții procedurale suficiente și a unui control jurisdicțional efectiv exercitat de autoritatea desemnată de legiuitor pentru soluționarea conflictelor de competență.

14.44. Or, dacă însăși legalitatea competenței instanței este contestată, verificarea acestei chestiuni nu poate depinde exclusiv de aprecierea instanței a cărei competență este pusă în discuție, întrucât o asemenea soluție este de natură să afecteze încrederea justițiabililor în caracterul obiectiv și imparțial al mecanismului de determinare a competenței judiciare. În aceste condiții, autorul excepției consideră că dispozițiile art.44 alin.(1) și alin.(4) CPP, analizate împreună cu art.45 CPP, nu oferă garanții suficiente pentru asigurarea efectivă a dreptului la examinarea cauzei de către un tribunal stabilit prin lege.

B.4. Lipsa unui remediu jurisdicțional efectiv și caracterul definitiv al încheierii privind competența

14.46. Potrivit art.44 alin.(4) CPP, încheierea de declinare a competenței este definitivă. Totodată, în practica judiciară, atunci când instanța respinge cererea de declinare a competenței, o asemenea încheiere nu este susceptibilă de contestare separată, părțile fiind obligate să aștepte soluționarea cauzei în fond pentru a putea invoca argumentele privind competența instanței.

14.47. În consecință, persoana poate fi obligată să participe pe parcursul întregului proces penal în fața unei instanțe a cărei competență este contestată, fără a beneficia de posibilitatea unui control jurisdicțional efectiv și imediat asupra acestei chestiuni.

14.48. Problema este cu atât mai importantă cu cât competența instanței nu reprezintă o chestiune secundară a procesului penal, ci una dintre condițiile fundamentale ale legalității actului de justiție.

14.49. De altfel, însăși legislația procesual-penală atribuie o importanță deosebită normelor privind competența, iar încălcarea regulilor de competență poate atrage

consecințe procesuale grave, inclusiv nulitatea actelor procesuale în condițiile prevăzute de lege.

14.50. Cu toate acestea, persoana nu dispune de un mecanism efectiv prin care să poată obține verificarea imediată a legalității soluției prin care instanța își menține propria competență.

14.51. Autorul excepției nu contestă posibilitatea legiuitorului de a reglementa căi de atac și condițiile exercitării acestora.

14.52. Totuși, atunci când este pusă în discuție însăși competența instanței de a judeca cauza, lipsa oricărui mecanism efectiv de verificare jurisdicțională înainte de soluționarea fondului cauzei afectează substanța dreptului de acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

14.53. Mai mult, remediul constând în invocarea necompetenței instanței abia după pronunțarea hotărârii asupra fondului nu poate fi considerat întotdeauna suficient și efectiv.

14.54. O asemenea abordare presupune desfășurarea integrală a procedurii în fața unei instanțe a cărei competență este contestată, cu consum de timp, resurse procesuale și mijloace judiciare, pentru ca problema competenței să fie examinată doar ulterior.

14.55. În asemenea condiții, garanția oferită de controlul ulterior nu poate substitui necesitatea existenței unui mecanism efectiv și accesibil de verificare a legalității competenței instanței înainte de soluționarea definitivă a cauzei.

14.56. Autorul excepției consideră că dispozițiile art.44 alin.(4) CPP, analizate împreună cu mecanismul prevăzut de art.45 CPP, nu oferă garanții suficiente pentru protejarea efectivă a dreptului de acces la justiție și a dreptului la examinarea cauzei de către un tribunal stabilit prin lege.

B.5. Contradicția sistemică dintre art.44 CPP și mecanismul de soluționare a conflictelor de competență prevăzut de art.45 CPP

14.57. Dispozițiile art.45 CPP instituie un mecanism jurisdicțional special destinat soluționării conflictelor de competență dintre instanțele judecătorești.

14.58. Potrivit art.45 alin.(1) CPP, atunci când două sau mai multe instanțe se consideră competente de a judeca aceeași cauză sau își declină competența, conflictul urmează să fie soluționat de instanța ierarhic superioară comună.

14.59. Prin urmare, legiuitorul a recunoscut expres că stabilirea instanței competente constituie o problemă suficient de importantă pentru a fi soluționată de o autoritate jurisdicțională distinctă de instanțele implicate în conflict.

14.60. Această opțiune legislativă urmărește excluderea oricărei aparențe că una dintre instanțele aflate în conflict ar putea decide în mod unilateral asupra propriei competențe.

14.61. Cu toate acestea, dispozițiile art.44 CPP, astfel cum sunt formulate în prezent și aplicate în practică, permit instanței a cărei competență este contestată să examineze ea însăși cererea de declinare și să decidă că este competentă să examineze cauza.

14.62. În asemenea situații, instanța contestată sub aspectul competenței nu doar că se pronunță asupra propriei competențe, dar împiedică însăși activarea mecanismului jurisdicțional prevăzut de art.45 CPP.

14.63. Astfel, mecanismul creat de legiuitor pentru soluționarea conflictelor de competență riscă să devină iluzoriu, întrucât aplicarea lui depinde în mod exclusiv de voința instanței a cărei competență este contestată.

14.64. Cu alte cuvinte, deși art.45 CPP atribuie instanței ierarhic superioare competența de a soluționa conflictele de competență, dispozițiile art.44 CPP permit ca problema competenței să fie soluționată în fapt chiar de instanța implicată în conflict.

14.65. O asemenea construcție normativă generează o contradicție internă a reglementării procesual-penale, întrucât aceeași lege consacră, pe de o parte, necesitatea intervenției instanței ierarhic superioare pentru soluționarea conflictelor de competență, iar pe de altă parte permite instanței contestate să împiedice accesul la acest mecanism.

14.66. În lipsa unei reglementări clare privind procedura de contestare a competenței și modalitatea de activare a mecanismului prevăzut de art.45 CPP, participanții la proces nu pot identifica cu suficientă previzibilitate autoritatea competentă să soluționeze în mod efectiv disputa referitoare la competența instanței.

14.67. Autorul excepției consideră că această contradicție normativă afectează cerințele de claritate, previzibilitate și securitate juridică care derivă din art.1 alin.(3) din Constituție și care constituie elemente esențiale ale statului de drept.

14.68. În lipsa unei reglementări exprese privind competența instanței de a respinge cererea de declinare și privind mecanismul de activare a art.45 CPP, persoana nu poate cunoaște cu suficientă claritate care este procedura legală prin care poate obține verificarea competenței instanței, situație incompatibilă cu exigențele art.23 alin.(2) din Constituție.”

14.69. Totodată, această reglementare afectează dreptul persoanei la examinarea cauzei de către un tribunal stabilit prin lege și dreptul la un remediu jurisdicțional efectiv împotriva unei decizii prin care instanța își menține propria competență.

14.70. În consecință, autorul excepției consideră că dispozițiile art.44 alin.(1) și alin.(4) CPP, interpretate și aplicate în coroborare cu art.45 CPP, nu întrunesc exigențele constituționale privind claritatea și previzibilitatea legii și nu oferă garanții suficiente pentru protejarea efectivă a drepturilor fundamentale ale participanților la procesul penal.

B.6. Concluziile autorului excepției privind neconstituționalitatea dispozițiilor contestate

14.71. Din analiza dispozițiilor art.44 alin.(1) și alin.(4) CPP, în coroborare cu prevederile art.45 CPP, rezultă existența unei insuficiențe normative care permite instanței a cărei competență este contestată să decidă ea însăși asupra propriei competențe și să continue examinarea cauzei fără activarea mecanismului jurisdicțional instituit de art.45 CPP.

14.72. În același timp, dispozițiile contestate nu reglementează expres:

- *competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței;*
- *procedura aplicabilă unei asemenea soluții;*
- *limitele exercitării acestei competențe;*
- *mecanismul prin care partea poate obține verificarea imediată și efectivă a legalității unei asemenea soluții.*

14.73. În consecință, participanții la proces nu pot identifica cu suficientă claritate și previzibilitate autoritatea competentă să soluționeze disputa referitoare la competența instanței, ceea ce afectează securitatea raporturilor juridice și exigențele statului de drept.

14.74. Autorul excepției consideră că această insuficiență normativă este incompatibilă cu art.1 alin.(3) din Constituție, care consacră principiul statului de drept și impune adoptarea unor norme clare, previzibile și coerente.

14.75. Totodată, lipsa unui mecanism efectiv prin care partea să poată obține verificarea legalității competenței instanței înainte de soluționarea fondului afectează dreptul de acces liber la justiție garantat de art.20 din Constituție.

14.75. În aceeași măsură, imposibilitatea contestării efective a menținerii competenței instanței afectează exercitarea deplină a dreptului la apărare garantat de art.26 din Constituție, întrucât partea este obligată să participe la examinarea cauzei în fața unei instanțe a cărei competență o contestă.

14.77. Mai mult, în condițiile în care competența instanței constituie una dintre componentele esențiale ale noțiunii de „tribunal stabilit prin lege”, dispozițiile contestate afectează și garanțiile prevăzute de art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

14.78. În lipsa unei reglementări clare și previzibile privind soluționarea disputelor referitoare la competența instanței și privind activarea mecanismului prevăzut de art.45 CPP, există riscul ca determinarea instanței competente să depindă exclusiv de aprecierea instanței a cărei competență este contestată.

14.79. Curtea Constituțională s-a expus și în hotărârea nr. 21 din 22 iulie 2016 (§§ 52-55 a hotărârii). Mai mult, în această hotărâre Curtea Constituțională a subliniat faptul, că în jurisprudența sa și Curtea Europeană a menționat că *persoana este în drept să cunoască, în termeni foarte clari, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze responsabilitatea penală*. Atunci când un act este privit ca infracțiune, judecătorul poate să precizeze elementele constitutive ale infracțiunii, dar nu să le modifice, în detrimentul acuzatului, iar modul în care el va defini aceste elemente constitutive trebuie să fie previzibil pentru orice persoană consultată de specialist (§63 a hotărârii). Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea Constituțională în această hotărâre a statuat că legiuitorului îi revine obligația să dea dovadă în actul de legiferare de exigențe sporite în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Or, persoana trebuie să poată determina fără echivoc comportamentul care poate avea un caracter penal (§67 și §71 a hotărârii).

14.80. Astfel, supremația Constituției este garantată de către Curtea Constituțională, definită de legiuitorul constituant ca unică autoritate de jurisdicție constituțională, independentă în raport cu orice altă autoritate publică. Curtea Constituțională reprezintă unul din pilonii cei mai importanți ai sistemului de garanții constituționale, care asigură funcționarea democratică a societății și respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit modelului european de control al constituționalității, se exclude exercitarea oricărui control de constituționalitate de către instanțele ordinare.

14.81. Procedura de jurisdicție constituțională constă în activitatea de verificare a conformității actelor, care intră în competența Curții Constituționale, cu Constituția, având drept scop realizarea principiului supremației Constituției. Iar, excepția de neconstituționalitate este un mijloc de apărare, prin care partea chemată în fața unei instanțe de judecată invocă neconstituționalitatea unei norme legale. Excepția de neconstituționalitate, cu particularitățile sale, reprezintă un mijloc de acces indirect al persoanelor la instanța de contencios constituțional prin intermediul instanței de judecată.

14.81. Pe de altă parte, dreptul la un proces echitabil presupune *eo ipso* prezumția de conformitate a actelor normative interpretate și aplicate de instanța judecătorească în actul de înfăptuire a justiției cu normele constituționale și legislația internațională. În acest sens trebuie să reținem că soluționarea unui litigiu nu poate implica promovarea unui drept prin intermediul unor norme neconstituționale. Instituția ridicării excepției de neconstituționalitate oferă instanțelor posibilitatea soluționării situațiilor în care, în cadrul

judecării unei cauze, părțile, sau judecătorul, se confruntă cu o incertitudine în privința constituționalității normelor ce urmează a fi aplicate.

14.82. Într-o societate democratică atribuția de bază a statului este protecția persoanei. Prin instituirea normelor procesual-penale, statul urmărește scopul de a proteja persoana și societatea de infracțiuni, dar, în același timp, să protejeze persoana și societatea de abuzurile persoanelor învestite cu atribuții de cercetare a infracțiunilor, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

14.83. Cadrul normativ într-un domeniu atât de sensibil trebuie să se realizeze într-o manieră clară, previzibilă și lipsită de confuzie, astfel încât să fie îndepărtată, pe cât este posibil, eventualitatea arbitrarului sau a abuzului celor chemați să aplice dispozițiile legale.

14.84. În acest sens, trebuie să subliniem că dispozițiile aplicabile cărora **autoritățile le dau interpretări contradictorii care se exclud reciproc nu îndeplinesc cerința de „calitate a legii” impusă de Constituție și de Convenția Europeană** (Nasrulloev v. Rusia, nr. 656/06, § 77, 11 octombrie 2007; Ječius v. Lituania, nr. 34578/97, §§ 53-59, 31 iulie 2000).

14.85. Or, într-un stat de drept, competența instanțelor judecătorești trebuie să fie stabilită și verificată prin mecanisme juridice clare și efective, care să excludă orice dubiu legitim privind legalitatea exercitării jurisdicției.

14.86. Pentru aceste motive, autorul excepției consideră că dispozițiile art.44 alin.(1) și alin.(4) CPP, analizate în coroborare cu prevederile art.45 CPP, sunt incompatibile cu prevederile art.1 alin.(3), art.20, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și cu exigențele art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

V - CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

(A se vedea Partea a V-a a Notiței explicative)

15. Din motivele invocate supra, în temeiul art. 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova și conform hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova,-

S O L I C I T :

- 1) Admiterea excepției de neconstituționalitate ridicate în prezenta cauză;
- 2) Constatarea faptului că dispozițiile art.44 alin.(1) și alin.(4) CPP, analizate în coroborare cu prevederile art.45 CPP, nu întrunesc exigențele constituționale privind claritatea, previzibilitatea și securitatea juridică, în măsura în care:
 - nu reglementează expres competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței;
 - nu reglementează procedura de examinare a unei asemenea cereri;
 - nu stabilesc criteriile și limitele exercitării unei asemenea competențe;
 - permit instanței a cărei competență este contestată să decidă ea însăși asupra propriei competențe și să împiedice activarea mecanismului prevăzut de art.45 CPP;
 - nu prevăd un remediu jurisdicțional efectiv împotriva unei asemenea soluții.
- 3) În cazul în care Curtea Constituțională va considera că dispozițiile contestate nu pot fi declarate neconstituționale, se solicită constatarea existenței unei insuficiențe normative incompatibile cu art.1 alin.(3), art.20 și art.26 din Constituție.

4) În măsura în care Curtea va constata existența unei insuficiențe normative incompatibile cu exigențele Constituției, autorul excepției solicită examinarea oportunității formulării unor recomandări de lege ferenda către Parlamentul Republicii Moldova pentru completarea cadrului normativ referitor la procedura declinării competenței și la mecanismul de soluționare a conflictelor de competență reglementat de art.44 și art.45 Cod de procedură penală.

VI – DATELE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII (A se vedea partea a VI-a a Notiței explicative)

16. Suplimentar referitor la obiectul sesizării considerăm necesar de menționat și următoarele.

Până în prezent nu a fost identificată o hotărâre sau decizie a Curții Constituționale care să fi examinat problema constituțională ridicată în prezenta cauză referitoare la raportul dintre dispozițiile art.44 CPP și mecanismul conflictului de competență reglementat de art.45 CPP, sub aspectul competenței instanței de a-și confirma propria competență și de a împiedica activarea mecanismului jurisdicțional prevăzut de lege.

VII – LISTA DOCUMENTELOR

17. La prezenta sesizare urmează să fie anexate:

- materialele dosarului penal nr. **1-34/2026**;
- cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, adresată Judecătoriei Hîncești, sediul Leova.

VII – DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

18. Declar pe propria onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Locul: mun. Chișinău

Data: 01 iulie 2026

(Semnătura autorului sesizării sau a reprezentantului)

Nicu Șendrea, avocat al numitului - **Chitorog Vladimir**

Î N C H E I E R E

01 iulie 2026

or. Leova

Judecătoria Hîncești (sediul Leova)

Instanța compusă din:

Președintele ședinței, Judecător

Grefier

Cu participarea:

Acuzatorului de stat:

Apărătorilor inculpatului,

Avocații:

Inculpatului

Nicolae Zaharia

Andrea Ababii

Gheorghii Solomon, Rusu Ion

Anatolie Ceachir, Roman Plămădeală
și Nicu Șendrea

Chitorog Vladimir Tudor

examinând în ședință de judecată cererea depusă de avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală, în cadrul cauzei penale de învinuire a lui Chitorog Vladimir Tudor în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art. 42 alin.(5), art. 46 raportat la art. 284 alin. (1); art. 42 alin. (3), art.45 alin. (1) raportat la art. 243 alin. (3) lit. a), b) Cod penal,

c o n s t a ț ă :

1. La data de 07 aprilie 2026, în cadrul Judecătoriei Hîncești sediul Leova a parvenit pentru examinare cauza penală de învinuire a lui Chitorog Vladimir Tudor în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art. 42 alin.(5), art. 46 raportat la art. 284 alin. (1); art. 42 alin. (3), art.45 alin. (1) raportat la art. 243 alin. (3) lit. a), b) Cod penal.

2. Astfel, prin intermediul PIGD, în mod automat cauza penală a fost repartizată în procedura judecătorească Nicolae Zaharia.

3. În cadrul ședinței de judecată din 01 iulie 2026, avocatul Nicu Șendrea a înaintat o cerere cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale în vederea controlului constituționalității a dispozițiilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală în măsură în care:

„-nu reglementează expres competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței;

- nu reglementează procedura de examinare a unei asemenea cereri;
- nu stabilesc criteriile și limitele exercitării unei asemenea competențe;
- permit instanței a cărei competență este contestată să decidă ea însăși asupra propriei competențe și să împiedice activarea mecanismului prevăzut de art. 45 Cod de procedură penală;
- nu prevăd un remediu jurisdicțional efectiv împotriva unei asemenea soluții.”

4. În ședința de judecată:

Acuzatorii de stat au indicat că este o cerere neîntemeiată.

Apărătorii și inculpatul Chitorog Vladimir au susținut cererea.

5. Aprecierea instanței de judecată

Audiind participantul la proces, analizând cererea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale în vederea controlului constituționalității a dispozițiilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală, materialele cauzei penale și legislația pertinentă, instanța de judecată consideră că cererea depusă de avocatul Nicu Șendrea, urmează a fi admisă, din următoarele considerente.

În cazul existenței incertitudinii cu privire la constituționalitatea legilor și a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, care urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei, instanța de judecată, din oficiu

sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității acestora.

La ridicarea excepției de neconstituționalitate și la sesizarea Curții Constituționale, instanța de judecată nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității normelor contestate cu prevederile Constituției, limitându-se la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;
b) excepția este ridicată de către una dintre părți sau de reprezentantul acesteia ori de către instanța de judecată din oficiu;

c) prevederile contestate urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei;

d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune în termen de 5 zile prin încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează continuarea examinării în fond a cauzei. Însă, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate, dezbaterile judiciare se suspendă, cu excepția examinării demersurilor privind măsurile procesuale de constrângere.

Din conținutul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată reține că apărătorul inculpatului, avocatul Nicu Șendrea solicită sesizarea Curții Constituționale în vederea controlului constituționalității dispozițiilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală măsură în care:

„nu reglementează expres competența instanței de a respinge cererea de declinare a competenței;

- nu reglementează procedura de examinare a unei asemenea cereri;

- nu stabilesc criteriile și limitele exercitării unei asemenea competențe;

- permit instanței a cărei competență este contestată să decidă ea însăși asupra propriei competențe și să împiedice activarea mecanismului prevăzut de art. 45 Cod de procedură penală;

- nu prevăd un remediu jurisdicțional efectiv împotriva unei asemenea soluții.”

Cu privire la condițiile de admisibilitate ale sesizării instanța de judecată menționează că:

1) prevederile art. 44, 45 Cod de procedură penală fac parte din categoria actelor cuprinse la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție;

2) excepția de neconstituționalitate este ridicată de către apărătorul inculpatului în cadrul procesului penal;

3) prevederile contestate posibil urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei penale;

4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate sub acest aspect.

În asemenea circumstanțe, instanța de judecată ajunge la concluzia de admite cererea depusă de apărătorul inculpatului, avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală.

În temeiul celor expuse, călăuzindu-se de prevederile art.7, 342 Cod de procedură penală, instanța de judecată,

d i s p u n e:

Se admite cererea depusă de apărătorul inculpatului Chitorog Vladimir, avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală.

Se ridică excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală.

Se sesizează Curtea Constituțională în vederea realizării controlului constituționalității dispozițiilor cuprinse în art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală.

Se remite în adresa Curții Constituționale prezenta încheiere și sesizarea apărătorului inculpatului Chitorog Vladimir, avocatul Nicu Șendrea privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1), (4) Cod de procedură penală, analizate în coroborare cu prevederile art. 45 Cod de procedură penală.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,

Judecător

Nicolae Zaharia